

БРАТЯ ГРИМ

ЖАБОКЪТ ПРИНЦ

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

В стари времена, когато желанията се сбъдвали, живеел цар, чиито дъщери били всичките красиви, но най-малката била така извънмерно хубава, че самото слънце, макар че я виждало много често, бивало заплениено всеки път, когато тя се появявала пред лъчите му.

Близко до двореца на този цар имало голяма и тъмна гора, а в средата ѝ се възправяла стара липа, под чиито клони бликал малък извор. Когато денят бил много горещ, най-малката царска дъщеря изтичвала до тази гора и сядала до извора, а като ѝ станело скучно, често се развличала, като подхвърляла във въздуха една златна топка и пак я улавяла. Това било любимото ѝ забавление.

Обаче един ден, когато царската дъщеря хвърлила златната топка във въздуха, се случило така, че тя не паднала в ръката ѝ, а на тревата, после се търкулнала покрай нея и цопнала в извора. Царската дъщеря проследила топката с очи, но тя изчезнала под водата, която била толкова дълбока, че дъното не се виждало. Тогава тя заплакала и плачела все по-силно и по-силно, и както плачела, един глас се обадил:

— Защо плачеш, царска дъще? Твоите сълзи биха могли да размекнат от жал дори и камък.

Тя се огледала натам, откъдето идвал гласът, и видяла един жабок, подал дебелата си грозна глава от водата.

— Ах, ти, воден скокльо — казала тя, — ти ли проговори? Плача за златната си топка, която ми се изплъзна във водата.

— Мълчи, не плачи — отговорил жабокът. — Аз мога да ти помогна. Но какво ще ми дадеш, ако ти върна играчката?

— Какво ще поискаш, драги жабоко — казала тя, — моите дрехи, перли и скъпоценности или златната корона, която нося?

Жабокът отвърнал:

— Дрехи, скъпоценности и златни корони не са за мен, но ако ти ме обикнеш и ми позволиш да ти бъда компания и другар в игрите, и да седя на твоята маса, да ям от твоята златна чинийка, да пия от твоята чаша и да спя в твоето креватче — ако ми обещаеш всичко това, тогава аз ще се гмурна долу и ще извадя златната ти топка.

— О, обещавам ти всичко — казала тя, — ти само ми донеси топката.

Но си помислила:

— Какво бърбори този глупав жабок? Да си стои във водата при себеподобните си, не му е мястото в обществото.

А жабокът, щом получил обещанието ѝ, потопил глава под водата и се гмурнал надолу. Скоро изплувал отново с топката в уста и я хвърлил на тревата. Царската дъщеря много се зарадвала, като видяла отново хубавата си играчка, грабнала я и хукнала да бяга.

— Спри, спри! — завикал жабокът. — Вземи ме със себе си, аз не мога да тичам като теб!

Но цялото му квакане било напразно — въпреки че било доста силно, царската дъщеря не го чувала, а бързала към вкъщи и скоро забравила бедния жабок, който бил принуден да скочи отново в извора.

На другия ден, когато царската дъщеря седяла на трапезата с баща си и всичките му придворни и ядяла от златната си чинийка, се чуло как нещо се изкачва по мраморните стълби: шляп-шляп, шляп-шляп, а когато стигнало горе, на вратата се почукало и един глас казал:

— Отвори вратата, най-малка дъще на царя!

Тя станала и отишла да види кой я вика, но когато отворила вратата и зърнала жабока, бързо я затворила отново и седнала на масата, цялата пребледняла. Царят забелязал колко е разтуптяно сърцето ѝ и я попитал да не би пред вратата да стои някой великан, който е дошъл да я грабне.

— О, не — отвърнала тя, — няма никакъв великан, само един грозен жабок.

— И какво иска този жабок от теб? — поинтересувал се царят.

— О, скъпи татко, когато вчера седях и си играех до извора, моята златна топка падна във водата и този жабок ми я извади, защото така силно плачех. Но преди това, трябва да ти кажа, той толкова много настояваше, че аз му обещах да ми бъде другар. Не съм и предполагала, че би могъл да излезе от водата, но по някакъв начин е изскочил, а сега иска да влезе тук.

В този момент отново се похлопало и един глас казал:

*— Най-малка дъще на царя,
вратата ми отвори!
Нима вече забрави
какво обеща ми ти —
там, при извора бистър,
под сянката на липата?*

*Най-малка дъще на царя,
отвори ми вратата!*

Тогава царят казал:

— Каквото си обещала, трябва да го изпълниш. Иди и го пусни да влезе.

Царската дъщеря отишла и отворила вратата, а жабокът скокнал вътре и я последвал по петите чак до стола ѝ, и щом седнала, жабокът казал:

— Вдигни ме — но тя се колебала толкова дълго, че най-после царят ѝ наредил да се подчини. Щом жабокът се озовал на стола, скочил на масата и казал:

— А сега бутни чинията си близо до мен, за да можем да ядем заедно.

Тя и това направила, но както всички видели, много неохотно. По всичко изглеждало, че на жабока вечерята много му се усладила, а на царската дъщеря всеки залък сякаш засядал в гърлото ѝ, докато накрая жабокът казал:

— Аз съм вече сит и се чувствам много изморен. Отнеси ме горе в стаята си и оправи леглото си, за да можем да спим заедно!

При тези думи царската дъщеря се разплакала, защото се страхувала от студения жабок и не смеела да го докосва, а на туй отгоре той искал да спи в нейното хубаво чисто легло.

Но сълзите ѝ само разгневили царя и той казал:

— Този, който ти е помогнал, когато си била в беда, не бива сега да презираш!

И тя хванала жабока с два пръста и го сложила в един ъгъл на стаята си. Но щом легнала в леглото си, той се прокраднал до него и казал:

— Толкова съм уморен и много ми се спи. Вдигни ме или ще кажа на баща ти.

Тези думи ужасно разгневили царската дъщеря и като сграбчила жабока, тя го хвърлила с всичка сила в стената и извикала:

— Ще млъкнеш ли най-сетне, отворотелен жабок?

Но когато паднал, той се превърнал от жаба в красив принц с прекрасни очи, който скоро станал, със съгласието на баща ѝ, неин

скъп другар и годеник. После той ѝ разказал как зла вещица го била преобразила и никой друг, освен самата принцеса, нямал силата да го извади от извора, и на следващия ден двамата ще отидат заедно в неговото царство.

На другата сутрин, щом слънцето изгряло, една карета, теглена от осем бели коня, с щраусови пера на главите и със златни юзди, спряла пред вратата на двореца, а отзад на каретата стоял верният Хайнрих, прислужникът на младия принц. Когато господарят му се превърнал в жабок, верният Хайнрих скърбял толкова много, че стегнал с три железни обръча сърцето си, от страх да не се пръсне то от мъка и жалост. Но сега, когато каретата била готова да понесе младия принц към собствената му страна, верният Хайнрих помогнал на невестата и младоженеца и се настанил на седалката отзад, изпълнен с радост заради избавлението на господаря си.

Не били изминали много път, когато принцът чул някакъв пукот, сякаш нещо се счупило отзад на каретата. Той подал главата си през прозореца и попитал Хайнрих какво се е счупило, а Хайнрих отговорил:

— Това не беше каретата, господарю мой, а обръч, който стегнах около сърцето си, когато то така страдаше, защото ти бе превърнат в жабок.

След това още два пъти се чул същият звук и всеки път принцът мислел, че някоя част от каретата се е счупила, но това било само чупенето на обръчите, стягащи сърцето на верния Хайнрих, който вече щял да бъде свободен и щастлив.

Илюстрация: Уолтър Крейн (Walter Crane, 1874)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.